

Nr 132.

Av herr **Franzon** m. fl., *angående viss ändring i förordningen om nöjesskatt.*

Enligt förordningen om nöjesskatt den 14 juni 1940 hänföras »konsert, operaföreställning och annan musikalisk föreställning» till taxa I samt »varieté och kabaretföreställning» till taxa III. Någon objektivt fastställbar gräns mellan vad som är att hänföra till »musikalisk föreställning», å ena och å den andra sidan »varieté och kabaretföreställning» torde icke finnas. I praxis har emellertid tillämpningen blivit den, att lokalen för artistprogrammets framförande blivit bestämmande för den taxeklass, till vilken föreställningen kommit att hänföras. Enligt utslag från regeringsrätten den 12 november 1941 på besvär av Föreningen folkets park u. p. a. i Halmstad har under taxa III hänförts t. ex. sång av operasångarna Einar Beyron och Brita Hertzberg, sång och musik av Estniska Sångsällskapet, konsertprogram med sång av Håkan von Eichvalds orkester, sång av Carin Svensson och Karl-Magnus Thulstrup liksom ock sång- och musikprogram, framförda av andra jämförliga artister. Då dessa artister giva kvällskonsert i slutet konsertlokal hänföras föreställningarna däremot i praxis till taxa I. En förklaring till denna olika värdering torde vara, att den entrébiljett, som berättigar till åhörande av angivna artistprogram, samtidigt ger tillträde till övriga inom folkparkens område befintliga attraktioner, däribland i regel en dansbana, vilken nöjestillställning är hänförlig under taxa III. Enligt § 5 sista stycket nöjesskatteförordningen skall, om nöjestillställningen är sammansatt av delar, som falla under olika taxor, skatten bestämmas efter den del, som är den huvudsakligaste. I det berörda fallet från Halmstad framgick, att endast cirka en femtedel av den publik, som löste biljett till parken, begagnade sig av dansbanan, att entréavgifterna till parken uppgingo till fem gånger så stort belopp som dansavgifterna och att av parkentréavgifternas nettobelopp — nöjesskatten frånräknad — tre fjärdedelar åtgingo till artistgager. Dessa proportioner torde hava sin motsvarighet jämväl vid andra folkparker. Beräkningen av nöjesskatt enligt taxa III å entréavgifterna till parken har motiverats dels därmed, att artistuppträderna voro att hänföra till »varieté och kabaretföreställning», och dels därmed, att »för deltagande i dansen eller åskådande av densamma inträdesavgift till nöjesplatsen måste betalas».

Folkets parkers centralorganisation är den ojämförligt största förmedlaren av sceniska artister i landet för uppträdande å friluftsscener. De artister, som sålunda förekomma på folkparkernas scener, äro noggrant sovrade och av god artistisk kvalitet. Enbart den omständigheten, att inom folkparkerna jämväl tillhandahållas dansbanor för ungdomen, borde icke leda till den

ytterligare belastning av kostnaden för goda artistprogram, som dessas beskattning enligt taxa III medför. Det måste medgivas, att det är förenat med åtskilliga svårigheter, då de kommunala uppbořdsorganen för nöjesskatten skola göra en värdesättning ur konstnärlig synpunkt av de särskilda föreställningarna vid skattens uträkning. Åtskilliga skäl kunde tala för att behandla såsom en art för sig »i folkpark ordnad scenisk föreställning». En dylik föreställning torde framstå såsom till sin art individualiserad i lika hög grad som t. ex. travkörning, uppvisning av icke professionell idrott, cirkusföreställning och dylikt. En rättelse i här önskad riktning kunde således åstadkommas genom att till 2 § a) efter orden konstnärlig dans tillägga »i folkpark ordnad scenisk föreställning». Därest betänkligheter skulle föreligga mot att ställa viss art av företagare, såsom folkparkerna, i särklass, kunde det här avsedda resultatet uppnås på så sätt, att samtliga musikaliska föreställningar komma att hänföras till 2 § a) därigenom att uttrycket »varieté och kabaretföreställning» i 2 § d) utgår. Den konstart, varpå sistnämnda uttryck syftat, torde vara helt övergiven och knappast längre förekomma. I fackkretsar skiljer man mellan, å ena sidan, musiknummer och, å andra sidan, skådenummer, till vilken sistnämnda art hänföras trolleriföreställningar, akrobatikföreställningar och dylikt. Denna art av föreställningar finnas redan omtalade under 2 § g).

I nöjesskatteförordningen 2 § h) angives, att med nöjestillställning avses »hållande av karusell, skjutbana, rutschbana, ringkastning samt andra liknande marknads- och tivolinöjen». I praxis har till denna art av nöjen kommit att hänföras jämväl lotteri i form av tombola. Enligt lotteriförordningen kan sådan tombola ordnas allenast i samband med tillställning till förmån för välgörande, kulturellt eller allmännyttigt ändamål. Något särskilt förströelsemoment kan icke anses vara förknippat med inköp av en tombolalott. Det borde därför uttryckligen angivas, att nöjeskatt icke skall utgå på försäljning av tombolalotter.

I bevillingsutskottets betänkande nr 8 vid 1940 års riksdag uttalade utskottet i princip helt som sin uppfattning, att jämväl restaurantdans bör beskattas, och utskottet förutsatte att frågan skulle ägnas fortsatt uppmärksamhet och att Kungl. Maj:t, därest godtagbar lösning kan utfinnas, framlägger förslag för riksdagen. Denna fråga synes nu böra bringas till sin lösning.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i kungl. förordningen om nöjesskatt den 4 juni 1940,

att entrébiljett till inhägnat friluftsområde belägges med nöjesskatt enligt taxa I, då entrébiljetten berättigar till åhörande av scenisk föreställning av musikartister oavsett att inom området jämväl finnes tillgång till dansbana,

att nöjesskatt icke måtte utgå vid försäljning av tombolalotter,

samt att restaurantinnehavare förpliktas till erläggande av nöjesskatt för var och en, som vid danstillfällen besöker restaurant eller den del därav, där dans pågår, för den händelse blott viss del av lokalen är till dans avdelad.

Stockholm den 23 januari 1942.

L. Franzon.

Gustaf Karlsson.

Alfred Andersson.